

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Rs 098635 21 Rsž

Novi Travnik, 21.10.2021. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Stane Imamović kao predsjednice vijeća, Mirjane Grubešić i Senada Begović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja E.G., sin DŽ., B., ... , zastupan po punomoćnicima Esmi Husejnbegović i Safetu Rustempašić, advokatima iz Zajedničke advokatske kancelarije u Bugojnu, protiv tuženog JKP „Vodovod i kanalizacija“ d.o.o. Bugojno, Ul. Slobode bb., Bugojno, zastupan po zakonskom zastupniku H.D., radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, v.s. 1.700,00 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 098635 20 Rs od 22.03.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 21.10.2021. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i u dosuđujućem dijelu (stav 1. izreke) potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 098635 20 Rs od 22.03.2021. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda (stav 1. izreke) obvezan je tužni da tužitelju na ime razlike plaće za period od 01.08.2018. godine do 31.07.2019. godine isplati iznos od 1.033,93 KM, na ime naknade za korištenje godišnjeg odmora za 2018. godinu isplati iznos od 446,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe tj. od 04.08.2020. godine pa do konačne isplate, kao i da za tužitelja kod FZ PIO/MIO – KAS Travnik izvrši uplatu razlike doprinosa za penzijsko-invalidsko osiguranje za period od 01.08.2018. godine do 31.07.2019. godine u iznosu od 344,60 KM, te da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 992,00 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja. S viškom tužbenog zahtjeva za naknadu za korištenje godišnjeg odmora preko dosuđenog iznosa od 446,00 KM tužitelj je odbijen kao neosnovanim (stav 2. izreke).

Protiv navedene presude tuženi je pravovremeno izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne

primjene materijalnog prava s prijedlogom da se prvostupanjska presuda ukine i predmet vrati na ponovni postupak ili da se presuda preinači i odbije tužbeni zahtjev u cijelosti. U žalbi ističe da je sud cijenio samo navode tužitelja i u cijelosti poklonio vjeru navodima i dokazima koje je tužitelj prezentirao tijekom postupka, uopće ne cijeneći i ne pridajući značaj dokazima tužene strane i navodima da je tužitelju isplaćivao plaće u skladu sa potpisanim ugovorom o radu kojim je tužitelj svjesno prihvatio visinu koeficijenta plaće, te grupu složenosti poslova i neto satnicu koju je tuženi isplaćivao tužitelju shodno financijskim mogućnostima primjenom odredaba člana 43. Kolektivnog ugovora o pravima i obvezama poslodavca i zaposlenika u oblasti komunalne privrede. Tuženi je prilikom izrade Pravilnika o plaćama u komisiju za izradu Pravilnika imenovao kao člana predsjednika sindikalne organizacije i u dogovoru sa istim odredio koeficijent plaće i neto satnicu. Sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje iz razloga što je plaća i ostala primanja isplaćivana redovno tj. mjesečno kako je i utvrđeno ugovorom o radu. Kada je u pitanju isplata regresa za 2018. godinu tužitelju pripada zakonsko pravo na regres u skladu sa Granskim kolektivnim ugovorom u visini od 50% prosječne neto plaće u Federaciji BiH u prethodna tri mjeseca iz kojih razloga tuženi smatra da je sud pravilno postupio kada je odbio tužitelja za naknadu godišnjeg odmora preko dosuđenog iznosa jer mu ne pripada. Kada su u pitanju doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje koji su tužiteljima dosuđeni tuženi predlaže da se odbije zahtjev tužitelja u pogledu istih obzirom da je uplata doprinosa za penziono bespredmetna bez uplate doprinosa za zdravstvo i nezaposlenost, što stvara ogromne probleme tuženom iz razloga što je Porezna uprava Federacije BiH dostavila dopis tuženom da su iznosi za penziono koji se uplaćuju u korist tužitelja po predmetima iz radnog odnosa za razliku plaća vode kao „nepokriveni iznos“ što znači da nisu raspoređeni niti pokriveni MIP-1023/PMIP-1024 obrazcima i da se isti ne mogu rasknjižiti bez uplate doprinosa za zdravstvo i nezaposlenost jer navedeni iznos nije niti dosuđen. Isto tako neosnovana su potraživanja tužitelja u pogledu troškova postupka u visini od 992,00 KM iz razloga što isti nisu u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadama za rad advokata u F BiH. Također, predlaže da sud uzme u obzir činjenicu da tuženi kao preduzeće od javnog i društvenog interesa koje se bavi komunalnog djelatnošću na području Federacije BiH posluje u otežanim uvjetima, da menadžment tuženog samo uz izuzetne napore uspijeva obezbijediti plaću, a koje su iznad prosječnih, čega je tužitelj svakako svjestan.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe, kao i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa predmeta i činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda proizilazi da je tužitelj kod tuženog u radnom odnosu od 2010. godine po osnovu Ugovora

o radu na neodređeno vrijeme od 11.03.2010. godine, uz koji Ugovor je dana 02.11.2015. godine zaključen Aneks Ugovora o radu kojim je izmijenjen član 7. Ugovora u pogledu grupe složenosti poslova i koeficijenta složenosti na način da je određeno da će tuženi, umjesto osnovne plaće I grupe složenosti poslova (pomoćni radnik na vodovodu) sa koeficijentom 1,25, tužitelju isplaćivati osnovnu plaću II grupe složenosti poslova (pomoćni radnik na vodovodu) sa koeficijentom 1,40, a koji će se pomnožiti sa najnižom neto satnicom koja se bude primjenjivala u skladu sa važećim propisima. Tužitelj je kod tuženog trenutno raspoređen na radnom mjestu stražar na izvorištu Resnik temeljem izmijenjenog Ugovora o radu od 31.01.2020. godine i članom 15. ovog Ugovora tužitelju je utvrđen koeficijent složenosti od 1,31. Predmet tužbenog zahtjeva je isplata razlike plaće za period od 01.08.2018. do 31.07.2019. godine po Aneksu Ugovora o radu od 02.11.2015. godine i koeficijentu složenosti od 1,40, isplata naknade za korištenje godišnjeg odmora za 2018. godinu i uplata doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 01.08.2018. do 31.07.2019. godine. Pobjanom presudom tužitelju su dosuđena utužena potraživanja prema nalazu i mišljenju vještaka financijske struke u pobliže navedenim novčanim iznosima. Žalbom tuženog se dovodi u pitanje pravilnost odluke prvostupanjskog suda vezano za dosuđenu razliku plaće u iznosu od 1.033,93 KM i dosuđene doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje u iznosu od 344,60 KM, pri čemu tuženi tvrdi da je tužitelju pravilno obračunavao plaće u skladu sa potpisanim ugovorom o radu kojim je tužitelj svjesno prihvatio visinu koeficijenta plaće, te grupu složenosti poslova i neto satnicu, a plaće je isplaćivao shodno svojim financijskim mogućnostima.

Po nalaženju ovog suda, prvostupanjski sud je pravilno postupio kada je svoju odluku kojom je tužitelju za utuženi period dosudio razliku plaće u iznosu od 1.033,93 KM zasnovao na nalazu i mišljenju vještaka financijske struke. Naime, iz nalaza i mišljenja vještaka jasno proizilazi da je tuženi u utuženom periodu (01.08.2018. do 31.07.2019. godine) tužitelju pravilno obračunavao plaću po koeficijentu složenosti od 1,40 koji je određen Aneksom Ugovora o radu od 02.11.2015. godine, međutim, tuženi je prilikom obračuna plaće primjenjivao satnicu od 2,05 KM koja je niža od najniže neto satnice i koja je u tom periodu iznosila 2,31 KM, u čemu se i ogleda razlika manje isplaćene plaće tužitelju. Iz zapisnika sa glavne rasprave od 15.03.2021. godine je vidljivo da tuženi nije prigovarao ovakvom nalazu i mišljenju vještaka, kao ni nalazu i mišljenju vezano za razliku doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje koja je obračunata na utvrđenu razliku plaće i tužitelju također pravilno dosuđena pobjanom presudom.

Neosnovani su i žalbeni navodi tuženog da dosuđeni troškovi parničnog postupka od 992,00 KM nisu u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadama za rad advokata u Federaciji BiH, jer su tužitelju za sve poduzete parnične radnje odmjereni troškovi pravilnom primjenom materijalnog prava prema opredijeljenom tužbenom zahtjevu na glavnoj raspravi.

Kako ostali navodi žalbe nisu bili od značaja za pravilnost i zakonitost pobijane presude, ovaj sud je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku u dosuđujućem dijelu stava 1. izreke potvrdio presudu prvostupanjskog suda, dok je u preostalom odbijajućem dijelu prvostupanjska presuda ostala neizmijenjena.

Predsjednica vijeća
Stana Imamović